

LORENZO IL MAGNIFICO

Káosz és viszály vagy
harmonia és egyensúly?

A
MEDICIEK
HATALMA
1.

Filmsorozatként
is siker!

*fine
selection*

MICHELE GAZO

MICHELE GAZO

A
MEDICIEK
HATALMA
1.

LORENZO IL MAGNIFICO

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

PROLÓGUS

SÖTÉTBEN

(1478)

1

NEM VOLT VESZTEGETNI VALÓ IDŐ.

A város kapuit bezárták... de a magányos menekülő bárhol elrejtőzhetett a boltosok sikátoraiban. Különösen most, hogy az utcákon elszabadulóban volt a pokol.

Sandro szorosabbra fogta kardja markolatát, miközben társaival elszántan törtek előre az őrült káoszban: mindenfelé fekete füstoszlopok szálltak, összetört kocsik és törmelékhalomok heverték az úton. Rombolás, üvöltés, tűz.

Firenze lángolt, akár egy tűzliliom.

Merre keresse?

Tekintete Lorenzóra tévedt, aki elszántan haladt négyfős csoportjuk élén. Ingét vér borította, még vérzett a nyakán a seb. Arcáról süttött az elszántság, állkapcsát összeszorította, ívelt szemöldöke árnyékában értelemről és haragtól csillogott a szeme.

Meg kell találni azt az istentelen rohadékot, ezt látta Lorenzo szemében. Végezni kell vele.

A Calimala és a Calimaruzza kereszteződéséhez értek. A sáros úton törött bútorok, függönydarabok, szőnyegek és ruhák heverték.

A sarkon túl egy vágató ló bukkant fel, kocsisát vesztett szeke-
ret vonszolt maga után, patái fémesen csattogtak a kövön. Nem ju-
tott messze, hörögve a földre rogyott. A kocsi felborult, a kereke a
levegőben forgott tovább, ám a ló nem mozdult többé, szeme fenn-
akadt, az orra elmerült a sárban.

– Váljunk szét – parancsolta Lorenzo –, átkutatunk minden épü-
letet.

Sandro gyors pillantást váltott Polizianoval, aki a hőségtől és por-
tól homályos szemüvege mögül bólintott. Mindketten balra vették
az irányt, Braccio és Luigi az ellenkező irányba indult.

Néhány lépés után Sandro visszanézett a válla felett, látta, ahogy
Lorenzo továbbindul.

Nyúlánk, délceg termete szinte *vibrált*, ahogy a kereszteződés mé-
lyén álló műhely felé tartott.

2

Lorenzo megállt az épület előtt.

A kovácsmíves céh címerével díszített műhely ablakait bedeszkáz-
ták, de a ferde ajtó, amelynek festésén már nyomot hagyott az idő,
nem volt bereteselve, csak behajtva.

Fintorogva berúgta az ajtót.

Az előtte feltáruló sötét száj poros és halott dolgok állott lehele-
tét fújta az arcába.

Hunyorgott. Míg szeme megszokta a sötétséget, a háta mögött el-
ült a lárma, a feszültség csendje nyelte el.

Torkán a seb lüktetett a fájdalomtól, ám ez csak növelte haragját. Megszorította a kard markolatát, és belépett.

Öreg, porlepte bútorok körvonalai sejlettek a homályban, amit csak a deszkák repedésein átszűrődő fénysugarak törtek meg.

Lorenzo habozott. Vajon az a hitvány féreg odabent rejtőzik?

Váratlan fénysugár vakította el.

Megpördült, és éppen időben emelte fel a fegyvert ahhoz, hogy megállítsa a semmiből lesújtó pengét.

Az összezsáttanó kardok kéken szikráztak.

A sötétből a zilált, portól és izzadságtól csapzott Jacopo tűnt elő dühtől eltorzult arccal.

Itt voltál, hát valóban itt rejtőztél bent! – futott át Lorenzo agyán egy józan pillanatban.

Jacopo felüvöltött, visszalépett a sötétbe, majd ismét támadott.

Lorenzo újra háritott, de nem hátrált, az ereiben lüktető dühtől ösztökélve inkább előretört.

Összevillant a szemük. Pillantásukból süttött a gyűlölet. Újra összezsáttak. Lorenzo felkiáltott, és egy mellkasra irányzott rúgással ellökte Jacopót.

Jacopo átbukfencezett egy asztalon, és elnyelte a sötétség.

Lorenzo szaporán félrerúgta a bútort, és utat tört magának az összetört berendezés törmelékei között.

Az az átkozott eltűnt.

Megállt a sötétben. Hallgatózott, azonban lihegése minden más zajt elnyomott.

Jacopo állati üvöltéssel robbant elő a feketeségből, és lesújtott a karjára.

Lorenzo érezte a húsába hatoló acélt. Felnyögött a fájdalomtól, kezéből kiesett a kard, és a padlóra hullott.

Jacopo teljes súlyával nekiugrott, és átdobta egy zsámolyon, amely hatalmas robajjal hasadt ketté.

Majd Lorenzóra vetette magát.

– A te családot kezdte ezt a háborút! – sziszegte, és Lorenzo szívének szegezte a pengét. – De én fogok véget vetni ennek. *Itt és most!*

Lorenzo sérült karjával megragadta az állkapcsát.

Jacopo gyűlölettől eltorzult arccal nézett rá, aztán a karja halálos döfésre lendült.

Lorenzo felüvöltött a sötétben.

Első rész

A MÁGUSOK TITKA

(1469)

1
CSAPDA

1

AZ ÉGEN FÜGGŐ PERSZEUSZ megcélozta a mélységet, majd zuhanórepülésben a szörnyeteg hátára vetette magát.

A lefelé néző teremtmény kétségbeesetten igyekezett megragadni az előtte elsuhanó árnyat.

A sziklához láncolt, hasztalan kapálódzó Androméda felsikoltott.

Perszeusz kardja a szeme láttára döfte át a szörnyet, a fegyver markolata pedig a pikkelyek közé mélyedt.

A szörnyeteg meghajlította a hátát, halfarkával csapkodott, fejét felemelte, szájából és két orrlyukából lángot és füstöt lövellt.

Miközben a szörny a lángszökőkút és lávafolyam közt tekergett, Perszeusz szárnyas sarujában visszatért a földre, egy kardcsapással elvágta Androméda láncait, karjába kapta a leányt, és vele együtt ismét a magasba emelkedett.

Éppen eltűntek a sziklahalom mögött, amikor a szörny még egy utolsó lángcsóvát okádott, és miközben a felszálló füstfelhő mindent betakart, lángra lobbantotta a Careggi villa parkjának sötétjében pattogó máglyát.

Az előadást ülve csodáló közönség tapsviharban tört ki, és Lorenzo is csatlakozott a hangos üdvívalgáshoz. Boldogan és elégedetten mosolygott, főleg Giuliano miatt: fivére kivételes Perszeusznak bizonyult.

A füst még nem oszlott el, amikor a zenészek rákezdték a muzsikára. Zsonglőrök és akrobaták tűntek elő a park mélyéből, és a tisztáson hamarosan egymást érték a látványos mutatványok.

– Úgy vélem – mondta Marsilio, miközben felállt a Lorenzo melletti székről –, ez alkalommal felülmúlta önmagát is: ez az előadás egyszerűen páratlan!

– Köszönöm önnek, messer Ficino.

– A szabadtéri előadás az antik szerzőket dicséri, és ez így van jól: a művészet és a természet csodálatos frigy. Továbbá elismerésem a színpadi trükkökért... rendkívüliek voltak! – tette hozzá a Giulianót a magasba repítő, a színpad fölé függesztett kötelekre, valamint a szörnyeteget mozgató, lángokkal övezett, fából készült csigákra mutatva.

– Még egyszer köszönöm. Sokan dolgoztunk az előadáson: Polizianótól kezdve, aki Ovidius *Átváltozások* című művéből kiválasztotta a témát, egészen a mérnökökig, akik a színpadi trükköket találták ki...

A többi jelenlévő is kifejezte tetszését. A fényűző ruhák sokaságában, az arany és ezüst csillogása közepette Lorenzo észrevette Polizianót és Sandrót, akik szokásuk szerint vitatkozással mulatták az időt.

– Ön egy hitetlen ember... – mondta éppen Sandro Polizianónak.
– Emiatt választ mindig pogány témát az előadásokhoz...

Lorenzo jól mulatott. Polizianóra nézett, s kíváncsian figyelte, miként fogadja barátja a támadást.

Poliziano szemüveglencséje visszatükrözte a hatalmas máglya fényét. Még nagyon fiatal volt, azonban viselkedése és műveltsége jóval érettebbnek mutatta.

– A magukat művészeknek vallók szokásos értetlensége, messer Botticelli – vágott vissza Poliziano, megigazítva lelógó ingét. – Önnek is meg kellene újítania festményeinek témáját, már mondtam önnek...

– Megszólalt a *filozófus!* – csúfolódott Sandro a feje fölött hadonászva, és megrázta hosszú haját.

– Ön szerint fel kellene hagynom a szent témák ábrázolásával, és erkölcstelen dolgokkal kellene foglalkoznom csupán azért, hogy eleget tegyek az antik kor iránti szenvedélyének?

Beszélgetés közben ahhoz az asztalhoz értek, ahol a pohárnokok a bort szolgálták fel.

– A meztelenség, ahogy az antik időkben ábrázolták, egyáltalán nem erkölcstelen – felelt nyugodtan Poliziano.

– Jóllehet a szemlélő számára annak tűnhet!

Lorenzo Marsilióra mosolygott.

– Uraim, kérem... – szólt közbe, miközben kivett egy kancsó bort az egyik pohárnok kezéből, és ugyanazzal a lendülettel megtöltött két üvegpoharat.

– Megértem az álláspontjukat, de félek, rosszul közelítenek a problémához...

– Mire céloz? – kérdezte Sandro.

– Igen, magyarázza el! – sürgette Poliziano.

Lorenzo felemelte a két poharat, és újra felnevetett.

– Nagyon egyszerű: az önök eltérő tehetségén keresztül a *sokféleség* mutatkozik meg... azonban egyesíteniük kell erőforrásaikat, ha el szeretnék érni az *egyet*. – Cinkos pillantást vetett Marsilióra,

miközben mindkét pohár tartalmának felét átöntötte egy kupába, amely így csordultig telt.

– Poliziano, az ön szeretett Plótinoszának szavai ezek, emlékszik? Sandro, fesse továbbra is a *szépséget*, Poliziano pedig kutassa az antik bölcsességet. Mindannyiunk tehetsége Istent dicsőíti, uraim, és csak akkor dicsérjük az Urat helyesen, ha egyesítjük tehetségeinket... csakis így tapasztalhatjuk meg tökéletességét. – Ekképpen szólva fel-emelte előttük a teli kupát, és az utolsó cseppig kiitta a tartalmát. Sandro és Poliziano felnevetett.

– Azonban – Lorenzo az asztalra tette a kiürült kupát, felkapta a két félig töltött poharat, s így folytatta –, ha az ellentétet és a viszályt támogatjuk... kétségkívül elveszítjük annak a lehetőségét, hogy az istenit megközelítsük. – Ekkor a két poharat egymáshoz koccantotta, azok pedig összetörték. A bor kiömlött, üvegdarabok hullottak az asztalra.

A meglepődött Sandro és Poliziano nevetésben tört ki.

– Ne feledkezzenek meg arról, barátaim, hogy Isten nem szereti a viszályt – tette hozzá Lorenzo. – Ahogy én sem.

Nevetve lesöpörte ingéről az üvegszilánkokat, vállon veregette mindkettőt, és búcsút vett tőlük. Marsilióval az oldalán elvegyült a tömegben. Körülöttük a máglya fényénél a vendégek táncoltak, nevetgéltek, viccelődtek és iszogattak. Egyesek szavaltak, mások félrevonultak a kurtizánokkal, kacagásuk kihallatszott a sötétből. A mutatványosok és akrobaták a fény és az árnyék határán egyensúlyoztak. A máglya fenyőillata összekeveredett a vidék szeptemberi illatával.

– Hadd gratuláljak önnek ismételten, kedves Lorenzóm!– mondta Marsilio. – Jól megértette a platóni tanítás alapját, és közvetítőként is számos érdemmel büszkélkedhet. Nagypja helyesen ítélte meg önt. Egy nap nagyszerű vezetője lesz majd a családjának.

Lorenzo kelletlenül legyintett, mire Marsilio elmosolyodott.

– Remélem, egy nagyon távoli napon, messer Marsilio. Csupán húszéves vagyok, szeretném teljesen kiélvezni a fiatalságot, ameddig csak lehetséges! Jöjjön – mondta, és belekarolt pártfogójába –, keressük meg Giulianót, szeretnék gratulálni neki a nagyszerű játékához.

– Úgy vélem, Perszeuszunk igencsak szó szerint vette Ovidiust, kedves Lorenzóm... – kacsintott Marsilio. – És már félrevonult a hőstettéért járó jutalmával...

– Jóságos ég! – kiáltott fel Lorenzo, kaján vigyorral az arcán. – Legközelebb kevésbé szemrevaló Andromédát választunk majd!

Marsilio nevetett, és egy kupa bort vett el az egyik pohárnoktól.

– Sajnálom – fordította komolyra a szót –, hogy apjuk, Piero, nem vesz részt az ünnepségen...

– Valóban. Mostanában az állapota miatt sajnos nemigen kedveli a társaságot.

– Rosszabbodott a köszvénye?

Lorenzo bólintott, és hosszan kortyolt a borból.

– Ma este korán nyugovóra tért...

Tekintetét a villára emelte, és részvéttel gondolt ágyban fekvő atyjára, akit fájdalmak gyötörtek.

2

Piero összeszorította a fogát.

A villa parkjából tompán felhallatszott a zene, a nevetés, a Lorenzo által szervezett ünnepség zaja. Piero biztos volt abban, hogy a vigasság nagyszerű, és keserűen nevetett magában: arra vágyott, hogy fiai évekig gondtalanul éljenek tovább, azonban ha az éjjeli találkozó

azzal a férfival, akinek érkezését titokban várta, nem hozza meg a kívánt eredményt, a gyermekei fiatalságáról szőtt álmok hamar összetörnek, és rémálommá válnak.

Az ablakhoz vonszolta magát, ahonnan rálátott a park másik oldaláról, a kaputól vezető útra. A köszvény minden lépésnél lángolva mart belé, és a feszültség, amelyet vendége közelgő érkezése keltett benne, csak tovább fokozta a fájdalmát.

Kezével eltakarta az arcát, és kifelé kémlelt az éjszakába, az utat figyelte. És meglátta őket.

Ötfős lovascapat közeledett. Fejüket eltakarták, kezükben fáklyát tartottak. Éppen abban a pillanatban értek a bejárat kapuhoz. Leszálltak a nyeregből, a szolgák pedig fogadták őket, ahogy Piero meghagyta nekik. Míg a kíséret négy tagja kívül várakozott, a kapucnis alak határozott léptekkel közeledett, és belépett a villába.

Piero távolabb húzódott az ablaktól, és a tükörhöz ment. Megigazította derekán az övet, hátát igyekezett egyenesen tartani, és a saját szemébe nézett.

Mintha önmaga kísértetét látta volna a tükörben. Hová tűnt az a Piero de' Medici, aki három évvel azelőtt önnön kárára hiúsította meg az összeesküvést, és kényszerítette a cselszövőt, a gazember Pittit, hogy bocsássa rendelkezésére minden vagyonát az életéért cserébe? Mi történt Cosimo de' Medici fiával? Lehetséges, hogy a betegség démona ennyire tönkretette?

Nagy levegőt vett, és belélegezte a szobában elhelyezett gyógyfüvek illatát. Az illatot, amely elfedte a betegség keserű szagát.

A halál szagát.

A démon karmai a lábába, fejébe martak, és a fájdalom beborította, akár egy nagy, tüzes pókháló.

Piero dühödten a gyöngyporos erszényhez kapott. Kinyitotta, és jókora adagot öntött a porból a tenyerébe, majd lenyelte. Pokolba az átkozott kuruzslással! Mikor ismeri be végre magának, hogy nem használ semmit?

Visszafojtotta fájalmát, igyekezett egyenesen tartani magát. Nem mutatkozhat görnyedtnek a vendége előtt.

Utolsó erejével megragadta a botot, és sántikálva, de határozottan elindult kifelé a szobából.

A dolgozósobába érve bezárta maga mögött az ajtót, majd zihálva nekidőlt.

Micsoda balsors! A fájdalom szinte *elviselhetetlen* volt. Mégis el kellett viselnie, hogy kiállja az utolsó próbát. Minden ettől a találkozótól függ.

Az íróasztalhoz ment. A botot a lap alá rejtette, és a nyögést visszafajtva leült. Megragadta a súlyos homokórát, amely még az apjái volt. Azt a homokórát, amely oly sok sorsdöntő találkozó során jelezte az idő múlását. Megmarkolta az üvegbúrát körbefogó négy in-tarziás oszlop közül az egyiket, majd megfordította.

A homok peregni kezdett.

A folyosóról dübörgő, határozott léptek zaja hallatszott, egyre közelebb értek, majd megálltak a dolgozósoba bejáratánál. Kopogás után egy szolgálo jelent meg.

– Messer Piero, megérkezett a vendége.

– Engedje be!

A szolgálo félreállt, és az alak belépett az ajtón. Ruházata, mint mindig, arany- és ezüstdíszítéstől ragyogott.

Piero felállt. A démon megint belévájta ujjait, ő azonban ellenállt a fájdalomnak. Nem látszott rajta, mennyire szenved.

– Isten hozta kegyelmességed! – kiáltott fel szívélyesen. – Kérem, foglaljon helyet! Jól utazott Milánóból?

– Köszönöm, kitűnően, messer Piero. Öröömre szolgál, hogy jó erőben látom – válaszolta Galeazzo Maria Sforza herceg. – Most már csak ennek a különös találkozásnak az okára vagyok kíváncsi...

3

Lorenzo esze még mindig az apján járt, amikor észrevette, hogy valaki ólálkodik a terasz árkádjai alatt.

A máglya fénye nem ért el addig, nem is látta világosan az alakot, azonban pontosan tudta, kiről van szó.

– Messer Marsilio – mondta anélkül, hogy elfordította volna a tekintetét. – Önnél van a kézirat, amit kértem?

– Természetesen, Lorenzo – felelte Marsilio elégedett mosollyal, majd köpenye redői közül előhúzta a kötetet.

Lorenzo szemügyre vette a fénynél, majd bólintott.

– Nagyon hálás vagyok, messer. Ha megbocsát, később csatlakozom önhöz.

– Természetesen – válaszolta Marsilio, és búcsút intett.

Lorenzo fürgén megkerülte a szeptemberi égbolt csillagképeit perzselő máglyát, és a villa felé indult. Belépett az épületbe, áthaladt a nesztelen szobákon, és felment a teraszra.

Nem tévedett. Valóban ő volt az.

– Madonna Donati... – köszöntötte fejbiccentéssel és halvány mosollyal.

A nő felemelte a fejét, és a fehér sarkiróka-bundával takart nyakát finoman felé fordította.

– Messer de’ Medici, mit nem mond? Hiszen én férjes asszony vagyok, a nevem már Ardinghelli – felelte.

A tűz fénye körberajzolta alakját a sötétben, az éjszaka kiemelte szépségét.

Lorenzo szórakozott fintort vágott. Belement a játékba, lassan cserkészte be, óvatosan.

– Bocsásson meg nekem, madonna... láttam, hogy egyedül van, és azt gondoltam... – Egy vonalba ért vele, és egyre közelebb húzódott hozzá, miközben körözött a nő körül.

– Soha ne ítéljen a látszat alapján, messer – mondta az elhalkuló és egyre lágyabb hang, ő pedig megállt mellette, és megérintette a nő haját. – Mindig keresni kell az igazságot... – folytatta az asszony, miközben Lorenzo az egyik hajtincsével játszott, és az arcához húzta, hogy érezze a jázmin illatát. – Le kell róla hántani a hazugságot... – suttogta, és egyre szaporábban vette a levegőt – ...mélyre kell hatolni...

– Akkor hogy szólítsam önt? – kérdezte a fülébe súgva Lorenzo.

– Egyszerűen Lucreziának. Ismerős név ez önnek... azt beszélük, anyjának is ez a neve.

Lorenzo gyengéd, de határozott mozdulattal megérintette a nő nyakát, és megcsókolta.

Egy pillanatilag a sötétben nem létezett más, csak azok az ajkak és az illata. Majd lassan előtűnt a csöndből a máglya tűzének pattogása, a zene és az ünnepség hangjai.

Lorenzo kinyitotta a szemét, és hátralépett. Átadta a könyvet.

– Az, amire gondolkodok? – kérdezte Lucrezia magához térve.

Lorenzo bólintott.

– Hermész Trismegisztosz *Corpus Hermeticuma*, amelynek teljes fordítását maga Marsilio Ficino végezte el nagyapám kérésére.

Lucrezia szeme ragyogott.

– A tiltott részekkel...?

– Mint mondtam, *teljes* fordítás, Lucrezia.

A nő kinyújtotta a kezét, hogy elvegye a kötetet, de Lorenzo a háta mögé rejtette. Magához húzta Lucreziát, és újra megcsókolta, még szenvedélyesebben.

– Később. A férjed hol van? – kérdezte.

– Valahol a parkban – vágta rá az asszony. – Ünnepség közben is az üzletről tárgyal... Megláthat...!

– A tűz elrejt minket – válaszolta Lorenzo, és felemelte a szoknyát fedő köpenyt. – Ahogy mindig.

4

– Komolyan mondom, messer Piero – erősítette meg Galeazzo Maria Sforza –, igazán nagyszerű formában van. Örülök, hogy segíthetem a fenyegető összeesküvés leverésében három éve...

Látta, hogy Piero de' Medici megértette a célzást, és örült ennek. Az adósság tisztázása egy bankárral mindig jó ötlet, különösen akkor, ha a szóban forgó tartozást az apjától örökölte. És ha az olyan adósság, amit nem tud rendezni.

– Köszönöm önnek, Galeazzo. Elvégre én mindig Medici leszek – felelte Piero mosolyogva. – Az említett összeesküvéssel kapcsolatban pedig meg kell jegyezzem, jól tudom, hogy ellenségeim legyőzése önnek és kétezer katonájának az érdeme.

Galeazzo biccentett, hízelgett neki, amit hallott.

– Milánó és Firenze mindig támogatják egymást a szükségben.

– Örömmel hallom, hogy nem feledkezett meg erről, mert pontosan ezért hívtam ide.

Anélkül, hogy jelét adta volna ennek, Galeazzo feszülten figyelt. Tekintete egy pillanatra az íróasztalon álló, súlyos órára tévedt, amelyben a homok kérlelhetetlenül pergett lefelé.

– Mint tudja – szólalt meg az idős Medici –, az ön atyja régen hitelt kért bankunktól.

Egy nyitott főkönyvet tolt Galeazzo elé, aki ahelyett, hogy az oldal fölé hajolt volna, egy legyintéssel jelezte, hogy megbízik Piero állításában. Már csak az hiányzik, hogy ez a köszvényes jegyzőnek nézze...

– Igen, tudok az adósságról – válaszolta –, atyám tartozása.

Látta, hogy Piero mosolyt erőltet az arcára.

– Az atyja három éve meghalt. Most már ön a bankom ügyfele...

– Milánóban sok a teendő, messer de' Medici. A művészetek pártolása, a selyemhernyó-tenyésztés és a város védelme túlságosan költséges ahhoz, hogy arra herdáljuk el a vagyont, hogy helyrehozzuk az atyám által okozott károkat. Sajnálom, de nem áll módomban visszafizetni az összeget.

Annyira hozzászókkott már a határozott tárgyalópartnerekhez, hogy meglepte Piero de' Medici reakciója. A bankár egy pillanatra mintha görcsbe rándult volna, mintha egy láthatatlan kéz nyomná, gyűrné össze, akár egy feleslegessé vált könyvelési papírt.

Sforza az asztalra támaszkodva feléje hajolt.

– Ábrázata megrémít, messer Piero. A Mediciek Firenzét képviselik, és ha Firenze nehézségekkel küzd, az Milánó számára is problémát jelent. Bízson meg egy barátban: mi gyötri ennyire?

A bankár hosszan nézett a milánói herceg szemébe. Igyekezett tartani magát, ám halványkék írisze elárulta érzelmeit. Aztán Piero de' Medici pillantása a szinte teljesen kiürült homokórára tévedt.

– A bankom a tönk szélére került. Szükségem van arra a pénzre, amivel tartozik, meg kell adnia atyja tartozását, vagy javainkat rövidesen lefoglalják, és akkor a családom nem tehet többet Firenze és a művészet jövőjéért.

Galeazzo Sforza behunyta a szemét. Tudta, hogy az idős Piero azért hozta szóba a művészetet, hogy megindítsa őt, és befolyásolja, azonban a dolog így is szíven ütötte.

– Nincs más hitel, amelyet visszakérve fedezhetné a pénzügyi hiányt? – kérdezte végül gyakorlati síkra terelve a beszélgetést.

A bankár megrázta a fejét.

– A kereskedőktől és mesteremberektől minden kölcsönt visszakértem, azonban... – csüggedten biggyesztette le a száját.

Ekkora határozatlanság láttán Galeazzo kényelmetlenül érezte magát. De amit nem sokkal korábban Piero de' Medicinek mondott, az igaz volt: Firenze nehézségei Milánó számára is problémát jelentettek.

– Hallgasson rám, messer! – Megfogta a homokórát, és lassan az oldalára fektette. A homok pergése megállt. A bankár felhúzta a szemöldökét, és meglepett, de kíváncsi arccal nézett rá.

Galeazzo az íróasztalra könyökölt, és összeérintette ujjbegyeit az arca előtt. A villa parkjából felszüremlő ünnepi hangzavarban Galeazzo azon tűnődött, vajon Piero de' Medici fiai, valamint a felesége, Lucrezia Tornabuoni tudnak-e arról a szakadékról, amelynek a szélén állnak.

– Lenne egy javaslatom, amely mindazonáltal az ön egyetlen menekvése lehet. – Egy pillanatra elhallgatott, amikor meglátta a

felcsillanó reménysugarat a bankár szemében. – Ám előre szólok: nem fog tetszeni önnek.

– Ha azt mondja, hogy ez az egyetlen megoldás... Nincs túl sok választásom, nem gondolja?

Galeazzo bólintott.

– Egy kis erőre lenne szükség – magyarázta egy pillanatnyi csend után.

– Mire gondol?

Galeazzo előrehajolt.

– Az jutott eszembe, hogy ismét a rendelkezésére bocsátanám a katonáimat... *hogyan megszerezzék Firenzét.*

Piero de' Medici megdöbbszent.

– A kritikus helyzet drasztikus megoldást kíván, messer de' Medici – folytatta Galeazzo, majd hátradőlt a széken. – A csapdába esett egér egyetlen esélye, ha megharapja a macskát.

Piero de' Medici levette fejfedőjét, és egyik kezével végigsimított a fején.

– Amit ön javasol, az... *rémisztő!*

– A döntés az öné, messer. Embereim a közelben vannak, de nem állomásozhatunk sokáig itt. Hallgasson rám, tegyünk így! – Sforza felállította a homokórát az asztalon. A homokszemek ismét peregni kezdtek. – Két hét múlva útra kelek a hadseregemmel. Október elsején hajnalban támadunk. Addig van ideje meghozni a döntését. És arra is, hogy megállítson engem.

Piero de' Medici halványkék pillantást vetett rá, szeme szinte könnybe lábadt.

– Hadd folytatódjék a vigasság, messer! – biztatta Galeazzo a parkból felhallatszó zenére, lármára és nevetésre utalva. – Ön... és gyermekei számára.

Lucrezia széles, határozott mozdulattal tárta ki az ablakot, beengedve a reggeli napfényt.

– Anyám, ez a szolgálok feladata, miért fárasztja magát? – kérdezte tőle Bianca, aki a fésülködőasztalnál ülve a haját kefélte.

– Leányom, az ilyen késő nyári reggeleken nem az a valódi kiváltság, hogy a cselédekkel nyitattjuk ki az ablakokat, hanem az, ha magunk tesszük meg – válaszolta elégedetten. – Mindig is így tettem. Már akkor is, amikor még nem Medici voltam, hanem Tornabuoni.

A földtől illatozó levegő langyos folyóként áradt be Bianca hálószobájába. Lucrezia mélyet lélegzett belőle. Szerette a nyár végét, mivel ezernyi megfoghatatlan íz érett gyümölcsének a teljességét rejtette. Órákig képes lett volna elnézni a patakon túl elterülő vidéket, amely az évek során semmit sem változott... vele ellentétben.

– Menjünk! A vendégek már mind visszatértek – noszogatta Biancát felocsúdva. – A nap már magasan jár: jó lesz sietnünk.

Már éppen megfordult volna, amikor az ablak és a fésülködőasztal tükröződésében véletlenül meglátta Biancát, amint egy összehajtott papírlapot igyekszik a ruhája ujjába rejteni.

Lucrezia kíváncsian húzta össze a szemét. Leánya valamilyen titkot rejteget. Ahogy ő is mindig. Megannyi titkos rím, összehajtott papírokba rejtve, mióta csak a keble gömbölyödni kezdett.

Úgy tett, mintha semmit sem látott volna. Könnyed mozdulatokkal megigazította a frizuráját. Ellenőrizte a tarkójánál összefűzött fejdíszét, és elégedetten bólintott, miközben továbbra is kifelé bámult.

Lent már előkészítették a kocsit és a csomagokat. A szabadtéri asztal reggelihez terítve állt, és a szemben lévő ablakban egy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mezítelen, dús keblű szolgálólány igyekezett sebesen összekapkodni ruhadarabjait a helyiség különböző részeiből. Lucrezia elkapta róla a tekintetét. Nem akarta tudatosítani magában, hogy a szoba a fiáé, Giulianóé.

Megrázta magát, és megfordult.

– Lorenzo már felkelt? – tudakolta Bianca. Visszatette a hajkefét, és meghúzta a csengőt, amivel a fésülőnőt hívta.

– A kérdés helyesen: Lorenzo lefeküdt egyáltalán az éjszaka? – válaszolta amaz. – Az ágya érintetlen, és azt hiszem, nagy tivornyát rendeztek a semmirekellő barátaival, a másik szárnyban.

– A *Pescaioné*ban – kuncogott Bianca. Lorenzo újplatonista Akadémijára utalt, amelynek szokatlan neve mindig megnevette.

– Csak egy módon tudhatjuk meg: menj oda, és próbáld megkeresni!

Bianca felnevetett.

– Így teszek, amint elkészülök.

Lucrezia észrevette a polcon, a hajkefe mellett az *Erec és Enide* egy példányát, és meghatotta a gondolat, hogy leányát még elvarázsolja ez az udvari regényekre jellemző ábrándozás.

Díszes köpenyének szélét felemelve az ajtó felé indult.

– Ha megtalálod, mondd neki, hogy igyekezzék.

– Rendben, anyám.

Mielőtt becsukta volna maga mögött az ajtót, Lucrezia újra a Bianca kezelője alatti kis dudorra pillantott. Úgy döntött, félrete-szi a kíváncsiságát. A Careggiben töltött nyár csodálatos volt, és tekintve, hogy remekül kezdődött a nap, kétsége sem fért ahhoz, hogy azon a reggelen a visszaút Firenzébe hasonlóképpen kellemes lesz.

El sem tudta akkor képzelni, mekkorát téved.